

JOHN
SANDFORD

The poster features a central vertical strip with a woman's face and a bridge structure. The woman has blonde hair and is looking directly at the camera. The bridge is a suspension bridge, likely the Golden Gate Bridge, with its towers and cables visible. The background is a gradient of blue and purple.

ZRANITELNÁ OBĚŤ

Mučení, znásilnění, vražda –
šílený vrah se před ničím nezastaví...

ZRANITELNÁ
OBĚŤ
~

JOHN SANDFORD

ZRANITELNÁ OBĚŤ

Přeložil Radim Zetka

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2015 by John Sandford

All rights reserved.

Z anglického originálu *Gathering Prey*

(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2015)

přeložil © 2016 Radim Zetka

Redakce textu: Dana Packová

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2016 Bohumil Fencel

Elektronické formáty © 2016 Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-480-5 (pdf)

Věnuji Michele

1

SKYE A HENRY STÁLI na rohu Union Square v San Francisku a snažili se pouličním hraním vydělat trochu peněz. Bylo pozdní odpoledne a lehký vítr k nim občas zanesl sladkou vůni popcornu. Vtom Skye zahlédla ďábla. Oblečený byl jen do černého tílka, křivě se usmíval, vlasy měl stažené do culíku a dlouhé vousy spletené do několika copánků. Vedle něj seděla jeho vyzáblá přítelkyně. Po odkrytých ramenou se jí vinulo tetování připomínající vinnou révu a přední zuby měla upilované do špičky. Skye se otočila a celá se otřásla.

Henry brnkal na kytaru, kterou koupil za padesát dolarů v zastavárně. Skye hrála na harmoniku a udržovala rytmus tamburínou připevněnou ke své noze. Nastávajícím večerem zněla jejich verze starého blues St. James Infirmary, se kterým Henry trochu bojoval, ale verše jako *Až umřu, s mým stetsonem mě pochovejte* zpíval s nadšením.

Jeho hlas však vůbec nepřipomínal černocha z delty řeky Mississippi. Zněl přesně jako hlas bílého mladíka z texaského Johnson City, kterým také byl.

SKYE BYLA PODSADITÁ DÍVKKA s vysokými lícními kostmi a zelenýma očima. Na sobě měla světle hnědý pléd, který jí splýval přes olivově zelenou armádní košili s frčky desátníka, a šedé kapsáče přetažené přes vysoké vojenské boty. Vlasy meruňkové barvy si zřejmě ve spěchu spletla do nepřilíši vzhledného copu.

Henry byl vysoký a neustále se usmíval. Neforemný lehký kabát, který měl zapnutý až ke krku, mu barevně ladil s kalhotami. Na nohou měl obyčejné kecky.

Postávali před budovou, o jejíž stěnu měli opřené velké kvalitní batohy. Skye měla na tom svém připevněnou hůl, kterou si vyrobila z borovicové větve.

„Na poslední cestě ať mě doprovází pořádně hlučná kapela...“

Oba nepříjemně zapáchali. Každé ráno se sice myli na veřejných záchodcích, ale zatuchlý odér jejich šatů tím nezmizel. Veřejná prádelna nebyla zadarmo a oni právě měli hluboko do kapsy. V krabici od doutníků, která ležela před nimi, bylo pět dolarových bankovek a několik mincí. Dva dolary tam dali sami, aby kolemjdoucí přesvědčili, že jejich hudba stojí za pár drobných.

Nebyli nejhorší pouliční zpěváci na náměstí, ale ani zdaleka se neblížili těm nejlepším. A pokud jde o hlasitost, s nedalekým dechovým triem nemohli soupeřit.

Zatímco se Henry blížil k závěru písně a jeho baryton začal pomalu vynechávat, Skye si povšimla, že je pozoruje mladá žena opřená o požární hydrant.

Patřila k ďáblovi? Byla přesně ten typ ženy, které se mu líbí. Hubená, ale sexy. Jenže měla tmavé vlasy. A ďábel dával přednost blondýnám.

Žena na sobě měla volnou barevnou halenku, džíny a plátěné boty. Bylo poznat, že si může dovolit nakupovat v nóbl obchodech: halenka byla zřejmě z pravého hedvábí, kalhoty jí dokonale padly, a dokonce i boty naznačovaly, že si je pořídila v nějakém tajném obchodě, o kterém vědí jen bohatí lidé.

Tmavé vlasy jí stříhal opravdu talentovaný kadeřník.

Skye si pomyslela: Možná je tu s ďáblem – ale pokud ne, dala by nám pět nebo snad deset dolarů? Deset by nám stačilo na večeři a trochu kávy po ránu...

Henry vzdal St. James Infirmary a pronesl: „Kašlu na to, dneska nám to nejde.“

„A za co si koupíme večeři? Pojď, dáme tomu ještě deset minut. Co takhle tu věc, co zpívá Keb' Mo'?“

„U tý ještě neumím text.“ Rozhlédl se po náměstí. „Měli jsme jít radši do parku. Ta dechovka je moc hlasitá.“

• • •

MLADÁ ŽENA, která se opírala o požární hydrant, vstala a vydala se k nim. Usmála se a pokynula hlavou směrem k Henrymu, avšak promluvila ke Skye. „Pouličním muzikantům ani žebrákům obvykle peníze nedávám, protože mám strach, že je utratí za drogy. Mám pro ně daleko lepší využití.“

„Tak to fakt strašně děkujeme,“ odsekla Skye. Hlas jí zhrubl kouřením – nejen cigaret, ale i marihuany.

„Jste tuláci, batůžkáři,“ řekla žena bez známek urážky.

„Vy o nás víte?“

„Dost na to, abych vás poznala,“ odvětila. „Jmenuju se Letty. A vy?“

„Skye. A tohle je Henry.“ Skye přemýšlela: tahle žena buď je s ďáblem, anebo... by se dala využít. A Skye měla pořádný hlad.

„Pojďme do parku,“ navrhl Henry.

„Počkej,“ odmítla Skye a otočila se na mladou ženu. „Když už nám nedáš peníze, mohla bys nám aspoň koupit kus žvance?“

„Kousek odtud je McDonald's,“ řekla Letty. „Koupím vám tolik jídla, kolik jen sníte.“

„Kouzelný slova,“ usmál se Henry. Najednou byl celý nadšený a ještě víc zrůžověl.

OBA MLADÍ LIDÉ si dali batohy na záda, Henry si kytaru schoval do pouzdra a začali se davem turistů prodírat směrem k Market Street. „Odkud jste přijeli a kam míříte?“ zeptala se Letty.

„Na zimu jsme byli v Santa Monice,“ odpověděla Skye, „ale před pár týdny jsme se vydali sem. Ještě tu chceme několik týdnů zůstat, vydělat si trochu peněz a pak asi zamíříme do Eugene a možná i Seattlu.“

Henry se naklonil ke Skye: „Přísahal bych, že jsem před chvílí zahlídl Pilota. Doneslo se mi, že se letos vydali na cesty.“

„Od toho hajzla se budeme držet co nejdál,“ sykla Skye. „Je to sám ďábel.“

„Ale houby,“ nesouhlasil Henry. „Vždyť je v pohodě.“

„No to teda není, Henry. Je to naprostej šílenec.“

„Dělal u filmu,“ řekl Henry. „Že prý by mi mohl dohodit nějakou roličku.“

Skye ho chytila za rukáv a zadívala se mu do očí. „Henry, on tě zabije.“ „Ale prdlajs.“ Henry zamířil k McDonald's, jehož poutač byl vidět už z dálky. Ohlédl se a pronesl směrem k oběma ženám: „Ty bys dobrou příležitost nikdy nepoznala, Skye. On by mi vážně mohl dohodit roli. Já bych si strašně rád zahrál ve filmu. Splnil by se mi sen.“

„A proč? Abys věděl, že jsi ještě neumřel? Ale ty pořád žiješ, Henry. A ráda bych, aby to tak zůstalo.“

Henry zmlkl a nepromluvil, dokud nedošli do restaurace.

V McDONALD'S si tuláci dopřáli velkou porci kalorií: Henry si poručil dvojité cheeseburger, velké hranolky a čokoládový koktejl. „Klidně si toho objednejte víc, jestli chcete,“ nabídla jim Letty.

„Jako vážně?“ divil se Henry.

„Jen si poslužte.“

Nenechali se přemlouvat – každý z nich si dopřál dva sendviče, dvoje hranolky a koktejl. Letty si dala rybí filé a dietní kolu. Poté co usedli ke stolu, Letty se zeptala Skye: „Když jsi na cestě, cítíš se bezpečně?“

„Celkem jo,“ odpověděla Skye. Hladově se zakousla do sendviče a dodala: „Obvykle necestuju sama. To pomáhá. Když jsem sama a chci někam vyrazit, většinou si najdu nějaký festival nebo podobnou akci, kde se pohybuje hodně lidí. Můžeš se poptat a skoro vždycky najdeš někoho, kdo jede tvým směrem. Můžeš si ho taky proklepnout. Nebo ji. Někdy mám ale dost peněz, a tak sednu na autobus. Jednou jsem v San Antoniu potkala chlapíka, prodával drogy, ale byl v pohodě. A ten mi koupil lístek na vlak do Los Angeles. Za víc než tři stovky. A ani za to nic nechtěl.“

„A obvykle za to někdo něco chce?“ vyzvíдалa Letty.

„No jo, někdy si myslí, že z toho něco můžou mít. Ale to mají teda smůlu,“ usmála se Skye. „Pokud je to ten typ chlapa, co je neodbytný a tlačí na pilu, většinou na to hned přijdu a nikam s ním nejedu.“

„Udělala jsi někdy chybu?“ zeptala se Letty.

Skye se na ni usmála a odhalila zažloutlé zuby. „Ty ráda strkáš nos do cizích věcí, že jo?“

Letty jí vrátila úsměv a řekla: „Kdysi jsem pracovala jako televizní reportérka.“

Skye pohodila hlavou a znovu se zakousla do sendviče. „Pár chyb jsem udělala,“ hlesla po chvíli.

„A jak jsi je vyřešila?“ otázala se Letty.

„Nijak. Co bych na tom měla řešit?“

„Já osobně bych je zabila,“ přiznala se Letty.

Henry si prohlížel svůj sendvič, ale Lettyina slova ho přiměla, aby se na ni podíval. „To se snadno řekne, ale hůř provede.“

„Zas *tak* těžký to není,“ opáčila Letty.

SKYE A LETTY se na několik vteřin zadívaly jedna druhé do očí. Skye pak se sebe vyrazila: „Ježíši.“ Polkla a dodala: „Ty seš tady s Pilotem, že jo?“ „Cože?“

Henry se rozzářil: „To jako vážně? Vážně jsi tady s Pilotem?“

„Netuším, o kom mluvíte,“ řekla Letty. „Studuju na Stanfordu. Za čtvrt hodiny mám na náměstí sraz se spolužáky. Jdeme na poslední nákupy před prázdninami.“

Skye na ni ještě chvíli hleděla a pak odušila: „Jo, já to hned poznala. Takže Pilota neznáš? Líbí se mu vysokoškolačky. Nebo aspoň podobný typy holek.“

„Ne. Kdo to má být?“

„Je to zmetek,“ procedila Skye mezi zuby. „Možná ten největší v celý Kalifornii. Cestuje po Státech a s ním jeho učedníci, jak jim říká. A se všema píchá. Ženský, chlapi, jemu je to jedno.“

„To teda ne,“ protestoval Henry. „Pilot není teplej.“

„Chvíli s ním buď a poznáš to sám, růžová tvářičko,“ ucedila Skye. Natáhla se k němu a štípala ho do líce. „A těma tvářičkama jsem nemyslela tyhlety.“

„Jdi do háje, Skye.“ Ale bylo poznat, že to tak nemyslel.

„TEN ‚NEJVĚTŠÍ ZMETEK V CELÉ KALIFORNII‘ by mohl být vážně nebezpečný,“ poznamenala Letty. „Co provedl?“

Skye se na Letty dlouze zadívala a opáčila: „Nejsi na vysokoškolačku nějak moc zvědavá?“

„Já úplně obyčejná vysokoškolačka nejsem,“ řekla Letty. „Tak co provedl? Kromě toho, že by mohl mít zálusk na Henryho?“

„Zmlkni,“ zamračil se Henry.

„Má zálusk na Henryho – dobrý téma na písničku,“ usmála se Skye.

Henry věděl, že si z něj obě ženy utahují, a zopakoval: „Zmlkni,“ načež se zeptal: „Sníš všechny ty hranolky?“

„Jo, sním,“ opáčila Skye. „Takže Pilot. Jezdí s ním parta lidí, kterým říká učedníci. Chlapi pro něj kradou; ženský mu odevzdávají své výplaty a Pilot je někdy taky prodává. Dodává drogy lidem od televize a tihle lidi sem tam potřebují dojednat nějaké kšeft nebo rychle sehnat peníze, a Pilot k nim pošle své ženský a ty udělají všechno, co jim ti chlapi řeknou.“

„Hnus,“ utrousila Letty.

„A to ještě zdaleka není to nejhorší,“ pokračovala Skye. „V Hollywoodu tohle dělá asi dvacet chlapů. Pilot je jenom jeden z nich. Tvrdí, že se blíží konec světa – Pád lidstva, jak to označuje – a že přežijí jen psanci. Jako je on a jeho učedníci, ale taky drogový gangy, motorkáři, juggalové, skinheadi a tak dál. Věří, že se ty skupiny musejí semknout a použít k tomu krev. To znamená zabíjet. Oba jsme slyšeli, že Pilot má na svědomí několik lidí. Teda spíš celej jeho gang.“

„To jsou jenom kecy,“ ozval se Henry.

Ženy si ho nevšímaly a Letty se zeptala: „Proč to neoznámíš policii?“

„Není co jim oznamovat,“ odtušila Skye. „Povím jim: ‚Slyšela jsem, že někoho zabil.‘ – A oni se zeptají: ‚Kdo?‘ – ‚To nevím.‘ – ‚Kdy?‘ – ‚To taky nevím.‘ – ‚Od koho jste se to dozvěděla?‘ – ‚Neznám ho. Žije na ulici.‘ Policajti na to jenom řeknou: ‚Aha, hned se do toho pustíme,‘ a zavěsí.“

„Hm,“ zamručela Letty.

Skye: „Ten by tě dokázal unést, ani bys nevěděla jak.“

Letty vycenila zuby, ale neusmála se. „A v momentě by měl podříznutý hrdlo.“

Henrymu ztuhl úsměv na tváři. „Jo, jasně. Pilot by si tě podal...“

Letty se na Henryho zle zadívala a ten sklopil zrak. Skye na ni zamžourala: „Kde se v tobě bere tahle zloba?“

„Vyrůstala jsem v chudobě na préríi na severu Minnesoty,“ odpověděla Letty. „Otec nás opustil a máma začala pít. Udržovala jsem nás při životě tím, že jsem chytala ondatry a mývaly, brodila se sněhem, v batohu jsem měla nachystané pasti a přes rameno dvaadvacítku. Tou puškou jsem musela zastřelit dobrých tisíc krys. A Pilot je pro mě jenom další krysa.“

„Tak tos musela chytit spoustu mývalů, aby ses dostala na Stanford,“ poznamenala Skye.

Letty se usmála. „Moji mámu zavraždili a policajt, co to vyšetřoval, a jeho žena mě adoptovali. Tohle jsou moji praví rodiče. Bylo to jako výhra v loterii.“

Skye: „Jako vážně?“

„Jako vážně,“ hlesla Letty.

„A co tvůj pravej tatík?“ zajímala se Skye.

„Toho jsem vlastně nikdy nepoznala,“ řekla Letty. „Je jako stín minulosti.“

„Nikdy ti... nic neprovedl?“

„Ne, to vážně ne,“ odvětila Letty.

„Tvoji mámy je mi líto,“ vzdychla Skye.

„Díky. Ona... ona to nezvládala. Byla úplně mimo.“

Skye přikývla. „Moje máma je na tom stejně. Teda nezavraždili ji ani nic jinýho – pokud vím, pořád ještě žije ve svém starým karavanu.“

„A co tvůj táta?“

„Ten se taky někde motá kolem. A zřejmě ho víc než máma zajímá moje mladší sestra, pokud teda taky už dávno nevypadla z domu.“

Letty nepoložila pochopitelnou otázku; poznámka o mladší sestře byla více než výmluvná.

SKYE TO VYCÍTLA a zavedla hovor jinam. „Co to máš na ruce za zvláštní hodinky?“ zeptala se a namířila prstem na červený pásek, který měla Letty na zápěstí.

„To je jedna z hraček pro sportovce. Nejsou to hodinky. Můžeš zjistit, kolik jsi za den udělala kroků, jakou jsi měla tepovou frekvenci a podobně.“

Skye si vyhrnula rukáv. Na zápěstí měla náramek spletený z tmavě hnědé kůže. „Ze svého náramku nezjistím vůbec nic.“

„Ale zase má v sobě tajemství,“ řekla Letty.

„Chceš si je vyměnit?“

Letty zvedla obočí. „To myslíš vážně? Já měla za to, že je pro tebe důležitý.“

„Ani ne. Kůži si kupuju v hobby krámkách, zajdu dovnitř a zeptám se, jestli nemají nějaký kousky, co by jinak vyhodili, a pak vyrábím náramky, který se snažíme prodávat.“

„Tak platí.“ Letty si ze zápěstí odepnula přístroj, Skye zase náramek a proběhla výměna.

„JESTLI JE PILOT TAKOVÝ ZMETEK, jak to, že ho má Henry tak rád?“ podivila se Letty.

Henry: „Je od filmu.“

Skye se k němu otočila: „Víš, obvykle mám za to, že úplnej hlupák nejses – ale to neplatí, pokud jde o Pilota. On ti poví, že pracuje v telce, a ty mu na to hned skočíš. Proč teda jezdí v tom rozvrzaném pontiacu? Vždyť ta kára je o dobrých patnáct let starší než ty, Henry.“

„Ta kára je náhodou super.“

„Je to starej kráp.“ Skye se otočila zpět k Letty. „Udělalí jsme chybu, že jsme se nějakou dobu potloukali s jeho učedníkama. Když žiješ na ulici v Los Angeles, když se tam poflakuješ po pláži, stoprocentně na ně narazíš.“

„Pokud ho tak nenávidíš, proč jste s ním byli?“ zeptala se Letty.

„Rádi se s tebou podělí,“ prohodil Henry.

Skye přikývla. „Má pravdu. Tohle se jim nedá upřít. Dají ti najíst, ale musíš poslouchat, jak Pilot káže o tom Pádu lidstva. Ale když máš velkej hlad, budeš poslouchat cokoliv.“

„Hrozně ráda bych toho chlapa poznala,“ nadhodila Letty.

„Jedině že bys byla ještě šilenější, než vypadáš,“ namítla Skye. „Nedělám si legraci: je to vážně hnusná svině.“

HOVOŘILI JEŠTĚ NĚKOLIK MINUT, pak se Letty podívala na mobil a hlesla: „To je hodin. Musím už jít.“

„Kde bydlíš?“ optala se Skye.

„Pořád v Minnesotě.“

„Vážně? Tak to se tam možná potkáme. S Henrym se chystáme na motorky do Sturgisu, protože z motorkářů se obvykle dá něco vymáčkout. Problém je, že tam míří taky Pilot. Chce ve Sturgisu prodávat drogy. To aspoň řekl jednomu našemu kamarádovi.“

Letty z kabelky vyndala malý poznámkový blok, vytrhla z něj stránku a napsala na ni své jméno a telefonní číslo. „Pokud se dostanete do Minneapolisu, zavolej mi, ráda vás zase pozvu na cheeseburger.“ Pak z peněženky vytáhla padesátidolarovou bankovku, přeložila ji tak, aby byla stejně velká jako lístek z číslem, a posunula ji na druhou stranu stolu. „Pro naléhavé případy.“

„Díky. Vážně, moc děkujeme.“ Skye si bankovku schovala do kapsy a zeptala se: „Vážně si myslíš, že bys někoho dokázala zabít?“

Letty přikývla: „Už k tomu došlo.“

Skye naklonila hlavu. „Fakt?“

„Fakt. Věř mi, Skye, když máš volit mezi sebou a nimi, vybereš si je. A necítíš se kvůli tomu špatně.“

„Když říkáš,“ prohodila Skye. „Jestli dojedeme do Minneapolisu, zavolám ti. Vlastně tam klidně dojedu jenom proto, abys mi mohla zase koupit sendvič.“

„Budu se těšit.“ Pak Letty vyklouzla z boxu a dodala: „Jen klid, Henry. Pokud se ocitneš ve sprše s ďáblem, nechej mýdlo radši ležet na podlaze.“

Skye se rozesmála a Henry pokýval hlavou. Nemohl odpovědět, protože měl zrovna plnou pusku. Poté co Letty odešla, polkl a řekl: „Tak nakonec to vyšlo pěkně. Ovšem ty řeči o zabíjení, to byla teda snůška hovadin.“

„Já myslím, že ne,“ oponovala Skye. Po chvíli dodala: „Nedíval ses jí do očí.“

SKYE A HENRY STRÁVILI ČERVEN v San Francisku, poté se přesunuli do Eugene a na Den nezávislosti už byli v Seattlu. O několik týdnů později se stopem dostali do Spokane, kde si stihli vydělat trochu peněz, než se o ně začala víc zajímat policie. Naštěstí však brzy narazili na ochotného řidiče kamionu, který je dovezl až do Billingsu v Montaně.

V BILLINGSU PODSTOUPILI VELKÉ RIZIKO – tedy spíše Henry, ale v případě jakýchkoli potíží by oba šli do vězení.

Řidič je vysadil, jakmile odbočil z dálnice, jen několik bloků od skladu, do kterého mířil. „Neradi tam vidí, když vozím stopaře,“ omlouval se. Skye s Henrym mu poděkovali a řidič odjel. Blížila se desátá večer a oba tuláci se ocitli v průmyslové oblasti na okraji města. Kromě hal zde také byla pole a pozemky zarostlé křovím.

Tři sta metrů před sebou uviděli tmavou budovu, před níž pod žlutými lampami stály zemědělské stroje – traktory, přívěsy, kombajny, ale také několik buldozerů a grejdrů. Vydali se po obslužné komunikaci směrem k budově, protože se domnívali, že se tak dostanou do města.

Když procházeli kolem, zastavilo na parkovišti u prodejny zemědělských strojů malé sportovní auto, které jistě nebylo levné. Z něj vystoupil muž, zamířil ke skleněným dveřím budovy, odemkl je a vešel dovnitř.

Henry a Skye šli ve tmě dál po silnici. Když se k prodejně přiblížili na padesát metrů, muž vyšel ven. Nechal uvnitř rozsvíceno, a tak bylo vidět, že má na sobě šortky a tričko. Rychle se rozběhl směrem od nich po obslužné komunikaci.

„Vezmi mi batoh,“ zašeptal Henry.

„Cože?“

„Slez z cesty a vezmi mi batoh. Schovej se za křoví a počkej na mě.“

„Co chceš dělat?“

Henry už ale nic neřekl, jen si od Skye vzal hůl a rozběhl se k budově.

Skye pozorovala, jak běží přes parkoviště, krčí se u dveří a o chvíli později uslyšela řinčení rozbitého skla. Henry zmizel uvnitř, ale zanedlouho opět vyšel ven a rozběhl se k ní.

Jakmile k ní doběhl, celý udýchaný hlesl: „Musíme odsud vypadnout. No tak!“

„Cos tam našel?“

„Jeho peněženku.“

„Ach bože, Henry.“

Běželi, jenže pak Henryho začalo píchat v boku, a tak chvíli jen šli. Kdykoli se k nim blížilo auto, ukryli se v příkopu a čekali, dokud nepřejede. Jakmile opět popadli dech, zkusili chvíli běžet. Urazili asi půldruhého kilometru, když zaslechli sirény a uviděli, jak se k prodejně zemědělských strojů blíží policejní auta s blikajícími majáky.

Znovu se dali do pohybu, běželi kilometr dva. Pak kolem nich projelo policejní auto, zatímco se krčili v příkopu. Jakmile cítili, že je vzduch čistý, opět se rozběhli. Byli však vyděšení. Kolem půlnoci Skye prohlásila, že už nemůže, a proto odbočili na pole temné jako asfalt a doklopýtali až k nízkému lesu na jeho okraji.

Shodili ze zad batohy, vyndali baterku a prozkoumali obsah peněženky.

Osm set čtyřicet dolarů. Nevěřili svým očím: tolik peněz pohromadě ještě nikdy neměli.

„Půjdu po nás,“ sykl Henry. „Tohle je zlý. Netušil jsem, že je takhle naditá.“

„Tak se schováme,“ řekla Skye. „Klidně tady. A zítra večer se zase vydáme dál.“

„A kterým směrem?“

Ukázala směrem, odkud je přivezl řidič kamionu. „Tamhle jsem zahlédla pár motorestů a benzínek. Vyhlídneme si nějakýho nýmanda, co tudy projíždí, a dáme mu padesát dolarů na benzin.“

„To vůbec nezní špatně,“ uznal Henry.

A PŘESNĚ TO UDĚLALI. Ukradenou peněženku zahrabali na poli a příští den večer opravdu našli řidiče, který je provezl městem a pak zamířil na

jih a později na východ. Čtvrtého srpna je řidič kamionu s orlím perem ve vlasech vysadil do horkého odpoledne ve Sturgisu v Jižní Dakotě.

Ocitli se přímo uprostřed každoročního motorkářského srazu; kolem nich byly tisíce postarších vousáčů s potetovanými rukama a statných žen, které vypadaly, že by radši doma pekly koláče pro vnoučata.

A pak tam bylo několik lidí jejich věku.

Batůžkáři.

Den nato Skye spatřila dábla. Projížděl městem v černém pontiacu Firebird se zlatým obtiskem ptáka na kapotě. A nebyl sám, vedle něj seděla jí dobře známá blondýna.

Henry dábla také uviděl.

PŘED SETMĚNÍM se Henry potuloval tržištěm ve Sturgisu. Prohlížel si tetování a přemýšlel o tom, že si jedno také nechá udělat, malé a stylové. Díval se, jaké nosí motorkáři oblečení, obdivoval jejich kožené bundy a kovové ozdoby, které patří k motorkám Harley-Davidson. Henry byl tulák, ale to mu navždy nevydrží. Až s tím skončí, uvažoval, že by si třeba pořídil harleje. Ovšem líbily se mu i jiné motorky, třeba ty italské...

Přejížděl očima po vysokém svalnatém muži v černém koženém oblečení se stříbrnými ozdobami, který měl na nose tmavé sluneční brýle a pod ústy neupravenou kozí bradku – Henrymu se tato vizáž líbila, ovšem sám moc dobře věděl, že má moc řídké vousy a o takové bradce si může nechat jenom zdát –, když vtom se vedle něj objevila žena a olízla mu ucho.

Ztuhl, otočil se a uviděl Kristen, ženu s upilovanými zuby. Měla na sobě kožené bikiny a prsa si přelepila černou lepicí páskou, pod níž se jí jasně rýsovaly bradavky. Na nohou měla černé kozačky na vysokém podpatku. Nos a jazyk měla ozdobený piercingem, zbytek těla potetovaný ilustracemi z komiksu o Wonder Woman.

„Ale, ale, ale, není to náš Henry?“ zeptala se posměšně. „Hledá tě Pilát. Mluvil s producentem a tvrdí, že pro tebe má roli v jednom seriálu. Uměl bys zahrát kovboje?“

Henry nevěděl, co odpovědět a kam se dívat. Zčervenal, poodstoupil a odvětil: „Sakra, vždyť jsem vyrůstal v Texasu. Myslím, že kovboje zvládnou.“

„Právě tady hledáme lokace. Víš, o čem mluvím?“

„Jistě.“ Kdysi hovořil v Kalifornii s člověkem, který se tím živil.

„Tak super. V osm se mám sejít s Ellen na benzince Conoco. Doraz tam. Máš jenom jednu šanci. Jasný?“

„Jasný. Netuším ale, kde je Skye...“

„O ni nestojíme. Skye je jako osina v zadku. Je strašně negativní, jestli mi rozumíš. Přiveď ji a Pilát tě pošle do háje.“

Henry nasucho polkl, poškrábal se na nose a pohlédl na muže v černé kůži, který na něj mrkl. Podíval se zpět na Kristen a ujistil ji: „Budu tam.“

Přistoupila k němu a prsy mu narazila do hrudníku. Chtěl znovu ustoupit, ale Kristen ho chytila za popruhy batohu, přitiskla ho k sobě a řekla: „Já i Ellen se na to fakt těšíme.“ Pak se otočila a rozvlnila boky, když kráčela pryč.

ELLEN VYPADÁ JAKO ZLÁ UČITELKA nebo zlá dozorkyně z vězení, pomyslel si Henry, když se s ní a Kristen setkal na benzince. Nejspíš za to mohly její krátké kadeřavé vlasy a z nich vyčnívající uši jako stará železniční návěstidla. To, že s ženami odjede, si málem rozmyslel, ale zlákala ho představa, že si zahraje ve filmu: *ve filmu!* Konečně bude *někdo*.

Když Henry přišel na čerpací stanici, Ellen zrovna plnila nádrž kombíku značky Subaru. Za okamžik vyšla z obchodu Kristen se dvěma taškami, které byly těžké tak, až se jí vyrýsovaly svaly na předloktí. Na večer se převlékla do džín, nádra však měla stále přelepená černou páskou.

Nasedli do subaru, ženy dopředu, Henry dozadu společně se svým batohem a nákupními taškami. Ellen nastartovala, načež se Kristen ze sedadla spolujezdce natáhla k Ellen, objala ji a obě ženy se začaly líbat. Uprostřed vášnivého francouzského polibku se Kristen podívala dozadu na Henryho, ten se však raději díval ven.

Po deseti či patnácti vteřinách se Ellen odvrátila, zařadila a vyjela od benzinky. Projížděli městem, mýjeli motorkáře i venkovany v dodávkách. Nakonec opustili zástavbu a zamířili do hor.

„Kam to jedeme?“ zeptal se Henry po deseti minutách. Kolem cesty

neviděl žádná světla. „Tady jsme se utábořili,“ odpověděla Ellen. „Ten film se odehrává v divočině. Jde o to, že když točíš western, nesmí být nikde vidět dopravní značky ani telefonní dráty. Musíš odjet hodně daleko od civilizace.“

Jeli ještě několik minut. Pak se Henry zeptal Kristen na to, co už ho nějakou dobu trápilo: „Není ti trochu... zima?“

„Hm, vlastně je. Za sebou, tamhle vzadu, mám košili. Hoď mi ji, prosím.“

Henry se otočil dozadu, prohledal očima zadní část vozu, uviděl košili, natáhl se pro ni a podal ji Kristen. Ta si strhla lepicí pásku z prsou, otočila se k Ellen a zeptala se: „Co ty na to?“

„Jen co přijedeme do tábora, vrhnu se na tebe a vycucám ti bradavky z těla.“

„Pomůžeš jí?“ zeptala se Kristen Henryho.

„No já nevím,“ odpověděl váhavě.

„Ty nevíš? Co to sakra má bejt?“

„Myslím, že je teplej,“ ucedila Ellen.

Kristen přikývla. „Jasně, vypadá jako buzna.“

„Tak to prr,“ protestoval Henry. Zadíval se do noci. Začínal litovat, že opustil Skye.

„Je to buzna,“ zopakovala Kristen. Oblékla si košili a zapnula ji až téměř ke krku. „Možná by mohl vykourit Raleigha.“

Henry se skrčil na sedadle. „Hele, co kdybyste mě tady vysadily. Odsud to zpátky dojdou.“

„Ani náhodou. Pilát si s tebou chce promluvit o tom bijáku. Pověděly jsme mu, že tě přivezeme. Když ne, nakope nám zadky.“

Povrch silnice se zhoršoval, z asfaltu se stal štěrk a zanedlouho se ocitli na rozježděné polní cestě. Ellen zpomalila, jeli téměř krokem. Vtom Kristen upozornila Ellen: „To je ten kámen.“

Na okraji cesty ležel oranžový kámen připomínající dýni. Ellen odbočila doprava a auto začalo šplhat do kopce. Světlomety už neozařovaly cestu, jen tu a tam Henry mohl spatřit stopy po pneumatikách. Na vrcholu kopce odbočili doleva a po chvíli bylo mezi stromy vidět světlo. Když se přiblížili, Henry uviděl obrovský táborák.

„A jsme tady,“ vydechla Kristen. Ellen objela několik osobních vozů a karavan a zastavila.

Obě ženy vystoupily, vzaly si tašky s nákupem a Henry je následoval s batohem přehozeným přes jedno rameno. Kolem několika stromů a starších aut došli na mýtinu a zamířili k táboráku, jehož plameny šlehaly do dvoumetrové výšky.

Henry vzhlédl a přímo nad sebou spatřil celou Mléčnou dráhu. Se zakloněnou hlavou trochu klopýtal. Hvězdy mu připomínaly světla Los Angeles, tak jak jsou vidět z kopců nad Santa Monikou.

„Tady je,“ oznámila Ellen cestou k táboráku.

Henry viděl, že kolem ohně sedí patnáct až dvacet lidí. Pilát vstal ze skládací židle a zvolal: „Všichni přivítejte tuláka Henryho.“

Lidé sedící u táboráku sborově zakřičeli „Ahoj“, pak Pilát došel k Henrymu, objal ho jednou rukou a řekl: „Jsem rád, že jsi přijel. Hej, Raleighu, pojď se přivítat s Henrym. Belle, ty taky!“

K Henrymu přišli tři nebo čtyři muži, objali ho, čím dál silněji, až už Henry téměř nemohl dýchat. Pokusil se zasmát, ale zároveň se od nich chtěl odtrhnout. Pilát poručil: „Opatrně ho položte na zem.“ Hrozen mužů se svalil a někdo hlesl: „Podejte mi pásku.“ Henry s nimi bojoval, ale drželi mu ruce, tak se aspoň někoho pokusil kousnout, jenže další ruka mu přišpendlila hlavu k zemi, načež mu někdo přelepil páskou oči a pak se Henry ocitl na břiše. Byl naprosto bezmocný. Ruce měl svázané za zády, nohy stažené páskou v oblasti kolen a kotníků a přelepili mu také ústa, aby nemohl křičet.

Ale pořád ještě slyšel.

Plácal sebou na zemi a udeřil se zátylkem do kořene stromu, což vyvolalo všeobecné veselí. Poté Pilát přikázal: „Rozcupujte ho.“

Kdosi vytáhl nůž či břitvu, rozřezal mu oblečení a strhal je z něj, dokud nebyl Henry úplně nahý. „Kristen...“ prohodil Pilát.

„Mám je nachystaný,“ oznámila. Něco zacinkalo. Ocel.

Pak Henryho někam odtáhli přes kamení, kořeny stromů a trnitý podrost.

„Držte mu ruce, přerážnu tu pásku,“ ozval se nějaký hlas.

Na několik vteřin si Henry myslel, že ho chtějí pustit, a tak se přestal

vzpírat, zatímco mu kdosi přerezával pásku, kterou měl svázané ruce. Za každou paži ho uchopili dva tři lidé, začal znovu bojovat, ale bylo to marné. Potom ho natlačili na hrubou kůru vzrostlé borovice a Pilát vykřikl: „Zvedněte ho, co to jen půjde!“

Henryho trýznitelé mu zdvihli paže nad hlavu, přitlačili ho ke stromu a ženský hlas špitl: „Tak vysoko já nedosáhnu,“ na což zareagoval jeden z mužů: „Dej mi je.“

Přibili ho ke stromu velkými hřeby. Ty mu prošly zápěstími těsně za dlaněmi. Henry zoufale křičel, ale měl ústa přelepená páskou, a tak nebylo téměř nic slyšet.

Pak omdlel.

Asi o půl minuty později se probрал. Visel za ruce a celým tělem mu probíhala neskutečná bolest.

Ozval se vzrušený ženský hlas: „Koukněte na něj. Hele, koukněte –“

Opět omdlel.

2

LUCAS DAVENPORT BYL NAŠTVANÝ na celý svět, ale nemohl si pomoci. Vrčel na svou ženu, bručel na dceru, na syna se nepěkně obořil a zřejmě by i nafackoval své malé dcerce, kdyby mu zkřížila cestu.

Dobrá, nemluvněti by v životě neublížil.

Radši si šel zaběhat, ale ani to příliš nepomáhalo.

Měl problémy strategického i taktického rázu.

Strategické potíže vycházely z případu, který řešil před rokem, kdy byl jižně od Twin Cities nalezen opuštěný podzemní vodojem, kam šílený vrah odkládal mrtvoly svých obětí. Pachatel nakonec unesl zástupkyni šerifa, bil ji a znásilňoval a užuž se ji chystal zabít, když dorazil Lucas. V následné rvačce šílenec přišel o život. Nedlouho poté zástupkyně šerifa přešla do Státního kriminalistického úřadu, kde začala pracovat jako vyšetřovatelka.

Catrin Mattssonová se cítila celkem dobře. Psychicky ještě nebyla sto-percentně v pořádku, což sama přiznávala, avšak léky a návštěvy u psychiatra jí pomáhaly natolik, že dokázala žít sama se sebou. Spřátelila se s Lucasovou ženou a dcerou a občas k nim zašla na večeri.

Lucas to vnímal jinak. Netrápilo ho, že vrah přišel ve rvačce o život. Starosti mu nedělalo ani tajemství, které sdílel s Mattssonovou, tedy to, co se tenkrát ve sklepě doopravdy událo v poslední půlvečerní konfrontace.

Dělal si starosti o svět. Zdálo se mu, že v něm nic nefunguje, jak má. Vůbec nic. A to bylo špatné.

Před lety prodělal klinickou depresi a zapřísahal se, že si ničím podobným už v životě neprojde, a pokud ano, pak jedině s pomocí léků

a všeho, co mu lékaři nařídí. Ale i tak měl z deprese velký strach – cítil, že už čenichá někde venku za dveřmi a hledá skulinu, kterou by se dostala dovnitř.

Lucas nebyl obzvlášť veselý člověk, ale nevedlo se mu špatně – měl zajímavou práci, skvělou rodinu, dobré přátele, před několika lety si také pomocí počítačové simulace přišel na nemalé peníze.

Ale to nemělo s depresí nic společného.

Když se léčil z deprese, přečetl si knihu Williama Styrona *Viditelná temnota*, v níž autor píše, že označovat tuto chorobu slovem *deprese* je hrozné. Mělo by se jí říkat jinak, třeba *bouře v hlavě*. Intuice však Luca-sovi napovídala, že takové bouře se neobjevují jen tak zbůhdarma: musejí se něčím živit.

Jeho problém spočíval v tom, že mnoha zlým lidem nahlédl až příliš hluboko do duše; dělal všechno možné, aby je vystopoval. Povětšinou úspěšně, ale očividně existoval nekonečný zástup gaunerů, kteří se začali zjevovat, jakmile dokončil případ. Začínal se cítit bezmocný.

Nejen bezmocný, ale také bez pomoci.

Byrokrati v SKÚ ho neměli příliš v lásce. Z jejich pohledu bylo vše v pořádku, dokud chytal zločince a ničím je neobtěžoval; dokud nepřekračoval rozpočet na přesčasy. Dokud někdo vysoce postavený nemusel poskytnout rozhovor pro televizi.

Lucas si s byrokraty nikdy nedělal těžkou hlavu. Vnímal je jako lidi, kteří mají *za úkol* shánět peníze na přesčasy, usmívat se do kamer a brát na sebe vinu za to, co se nepovedlo, jelikož se vždycky dokázali včas přihlásit o zásluhy.

To už ale neplatilo. Teď šlo o to, sklopit hlavu a tiše hledat způsob, jak nafouknout rozpočet, a přitom nikoho nenaštvat. *No tak, lidi sem tam přijdou o život, to se stává, ale rozpočet je přednější, to dá rozum...*

Takové úvahy Lucase srážely k zemi, protože se živil tím, že pátral po vrazích. Vždy měl za to, že jde o správnou věc. Důležití, inteligentní lidé však teď tvrdili, že *vlastně ani ne*.

To byla strategická část jeho problému.

Z TAKTICKÉHO HLEDISKA ŠLO O TO, že kolem SKÚ stahoval smyčku právník Park Raines. Pokud by vyhrál, vrah Ben Merion by byl volný. Nepříjemné bylo, že Raines byl vlastně dobrý člověk, morální a důvěryhodný, jenž vás dokázal bez mrknutí a kňourání naprosto převálcovat.

Přesto se Lucas nedokázal smířit s tím, že by prohrál případ vraždy, a tato vyhlídka ho pekelně szírala.

Ben Merion, klient Parka Rainese, bydlel ve městě Sunfish Lake, zřejmě nejbohatším kusu země v Minnesotě. Posledního února udeřil svou ženu Glorii po hlavě pečlivě a zručně vysoustruženou palicí a pak ji v jejich domě za 2,3 milionu dolarů shodil ze schodů. Během pádu se Gloriina hlava střetla s dřevěným zábradlím – a zranění přesně odpovídala jeho tvaru.

Gloria však při pádu nezemřela. Byla v bezvědomí, a tak jí Merion zacpal rukou ústa a nos, dokud nepřestala dýchat.

Lucasova skupina rozjela vyšetřování. Během několika měsíců přišli na to, že manželství Bena a Glorie bylo v troskách. Ben Merion uzavřel předmanželskou smlouvu, v níž bylo stanoveno, že v případě rozvodu nic nezdedí, avšak pokud by Gloria zemřela dříve než on, připadne mu polovina majetku. A pro případ, že by mu nepřipadl dům a deset milionů v akciích, necelé tři měsíce před tím, než byla zavražděna – tedy zemřela, jak tvrdil Park Raines –, uzavřel na Gloriino jméno pět milionovou životní pojistku. Třešničkou na dortu bylo, že Merion měl přítelkyni, jistou Connii Sweatovou, mezi návštěvníky pánského klubu Blue Diamond známou též jako Honey Potts, na což Gloria záhy přišla.

Lucasovi vyšetřovatelé Jenkins a Shrake dále zjistili, že Ben se s Glorií seznámil, když jí rekonstruoval dům, přičemž, jak uvedl Shrake, „spíš než prací na domě trávil čas tím, že jí obdělával zahrádku, jestli mi rozumíš“.

„No a co?“ odsekl Lucas.

„To zábradlí mělo na zakázku dělaný balustry. To jsou takový ty sloupky –“

„Já vím, co to je,“ přerušil ho Lucas.

„Jde o to, že Merion ty balustry vyrobil na vlastním soustruhu na dřevo. Kdyby si potřeboval vyrobit ještě jeden exemplář, aby ji s ním mohl vzít po hlavě, zabralo by mu to tak deset minut.“

„Chlapi, vy jste svým způsobem géniové,“ pochválil je Lucas.

„To my dávno víme.“

Soudní lékař byl na jejich straně: smrt podle něj způsobilo zadušení, a ne rána do hlavy. Ta mohla na Gloriiinu hlavu dopadnout se záměrem ji zabít, když to ale nevyšlo, druhá rána by byla nepatřičná z jednoho prostého důvodu – dobrý soudní lékař by z množství krve snadno rozpoznal, že mezi prvním a druhým úderem uběhl jistý čas. Pokud by druhá rána byla zasazena dejme tomu tři minuty po první... Ale pád ze schodů obvykle tři minuty netrvá. Jedině že byste měli o hodně delší schodiště než Merionovi.

PARK RAINES si samozřejmě přizval vlastního odborníka, jenž tvrdil, že během pádu žena upadla do bezvědomí, přistála tváří na koberci a tohle způsobilo, že se udusila. Na jazyku jí našel vlákna z koberce.

Soudní lékař uvedl, že během pádu ze schodů mohla mít Gloria Merionová otevřená ústa a vlákna z koberce se jí do nich mohla dostat tímto způsobem.

Dohady, samé dohady. Nade vši pochybnost? A co když ne?

VYŠETŘOVATELÉ i samotný Lucas měli oprávněné pochybnosti, dokud šéfka výjezdového týmu Beatrice Sawyerová neobjevila tři krvavé vlasy, které ulpěly na podlahové liště... v koupelně. A pouhým okem neviditelné kapičky krve na tapetě a podlahové liště, ale ne na podlaze samotné, jelikož tu někdo důkladně umyl.

Z toho vyplývalo jediné: vražda.

Ovšem Raines v předběžném slyšení namítal, že krev do koupelny zanesli neschopní policisté – nepopírali, že do koupelny zašli poté, co vyšli nahoru po schodech a pak zase sešli dolů, a to ještě před příjezdem techniků.

A pokud jde o pojistku, prý to nebylo nic jiného než právnická klička, kterou bohatí lidé běžně používají, když potřebují snížit federální dědickou daň, uvedl Park Raines. Zmíněná pojistka měla přinést užitek dětem z prvního manželství, a ne Benu Merionovi.

Ta záležitost se soustruhem na dřevo? Jistě, to Merion mohl provést. Důkaz, že to skutečně provedl? Ukažte mi ho.

A přítelkyně? Ano, Ben se kdysi intimně zapletl s Connií Sweatovou, ale to skončilo, když si vzal Glorii. Několikrát navštívil dům, v němž Connie bydlela, ale jen proto, aby si odvezl věci, které si u ní nechal, než se oženil.

Soud měl začít za tři týdny a celá záležitost vůbec nevypadala dobře. Nejlepší státní zástupci z procesu vycouvali, protože se báli, že si zhorší statistiky. Případ tedy spadl do rukou osmadvacetiletého dlouhohlavého mladíka, který dokončil studia teprve před třemi roky, po večerech hrál na saxofon v jazzové kapele a víc než právo ho zajímala hudba. Nikdy nevedl velký proces z pozice hlavního žalobce.

Lucas se domníval, že pokud u něj přece jen zvítězí právo, jednoho dne z něj bude dobrý státní zástupce. Ovšem to byla hudba budoucnosti.

Lucas uběhl pět mil, dokud nezačal mít pocit, že se mu každou chvíli musejí zadřít převody. Pro svou fyzickou toho sice moc neudělal, ale díky bolesti aspoň přestal myslet na Meriona.

Jenže kombinace strategických a taktických problémů přivolala zrůdu zvanou deprese nebezpečně blízko jeho dveří.

A tak se znovu rozběhl.

ZATÍMCO LUCAS VENKU BĚHAL, jeho dcera Letty ležela ve svém pokoji na koberci a nohy měla položené na pohovce. Hleděla do stropu a přemýšlela o životě. Spíš tedy o té části života, v níž se objevoval Gary Bazile, student třetího ročníku ekonomie na Stanfordu. Stejně jako Letty hrál lakros, měl velké bílé zuby a vypracované svaly. Volal jí každý večer a její otec ji už začínal podezírat.

Letty se na střední škole vyhýbala milostným pletkám – „Nechci klukům sloužit jako holka, na který si to budou trénovat,“ svěřila se kamarádce –, ale už na počátku vysokoškolských studií se rozhodla, že nastal ten správný čas. Bazile si jejího rozhodnutí cenil a nijak je nezneužíval, avšak Lettyin zájem začal pomalu, ale jistě opadat.

S očima přilepenýma na strop a telefonem po ruce přemítala, že před

chvilí ukončila hovor s Garym snad až příliš náhle. „Musím dát sestru do postýlky,“ zalhala. Když jí znovu zazvonil telefon, v duchu si říkala, že na něj bude trochu milejší. Na displeji se však neobjevilo Garyho číslo; šlo o neznámého volajícího s předvolbou 605. Kalifornie? Už dlouho se jí neozvali žádní prodejci zboží přes telefon, jelikož se zaregistrovala v seznamu čísel, na která nemají volat.

„Haló?“ přijala hovor.

„To je Letty?“ Ženský hlas, hrubý, ale povědomý.

„Ano, tady je Letty.“

„Letty, tady Skye, pamatuješ si mě? V San Francisku jsme s Henrym zpívali na náměstí. Koupila jsi nám oběd v McDonald's.“

„Ahoj, Skye,“ odpověděla Letty a posadila se. „Jak se máš? Kde jsi? Někde tady u nás?“

„V Rapid City. Poslyš, ďábel dostal Henryho. Vyřízli mu srdce z těla.“

„Cože? Co? Henryho?“

„Vyřízli mu srdce.“ Skye začala vzlykat do telefonu. „To mi aspoň řekla Pilotova přítelkyně a smála se u toho. Že prý to srdce má Pilot naložený v zavařovačce. A další na řadě že prý jsem já. Jsem v pěkném průseru a Henrymu vyřízli srdce z těla...“

„Kde přesně jsi?“ zeptala se Letty.

„V Rapid City, přijela jsem stopem,“ odpověděla Skye.

„Jsi v bezpečí? Myslím jako teď?“

„Teď jo. Jsem na autobusovém nádraží. Volám z jedinýho automatu, co jsem našla.“

„Tak jo, zpomal. A teď mi všechno pověz,“ ponoukla ji Letty.

„Ďábel byl ve Sturgisu –“

„Když říkáš ‚ďábel‘...“

„Pilot. Pilot. Povídali jsme ti o něm. Pilot byl ve Sturgisu a s ním jeho učedníci. Za městem rozbili tábor a předstírali, že jsou motorkáři, a ženský se v jeho karavanu prodávaly. Říkala jsem Henrymu, aby se od nich držel dál, ale najednou zmizel. Měli jsme se setkat, jenže se neukázal. Domluvili jsme se i na záložním místě, ale ani tam se neobjevil. Motorkáři odjeli a město se skoro vyprázdnilo. Tři dny jsem tam bloumala a hledala ho, ale marně. Pak jsem si zašla na nákup a přišla tam ta blondatá děvka. Z ob-

chodu jsme vyšly zároveň a ona mi tvrdila, že Henryho zabili a snědli kus jeho těla a Pilot si jeho srdce naložil do zavařovačky. A pak prý donutil jednoho učedníka, aby si nad ohněm opekl Henryho penis a snědl ho.“

„Ježíši Kriste,“ vydechla Letty.

„Volám proto, že jsi říkala, že tvůj otec je policajt, a taky proto, že... jsi jediná, na koho se můžu obrátit,“ vysvětlovala Skye.

Letty nervózně přecházela po pokoji. „Zavolám do Rapid City a koupím ti lístek, abys sem mohla dojet. Na něco už přijdeme. Nikam nechod' a nastup přímo do autobusu.“

„Na lístek peníze mám, ale nevěděla jsem, kam mám jet. Pak jsem si vzpomněla na tebe. A co Henry? Co když ho doopravdy zabili?“

„Nejspíš se tě jenom snaží vystrašit, ale byla bych radši, kdyby sis promluvila s tátou. Ten už to prověří,“ uklidňovala ji Letty. „Hlavní je, aby ses dostala do bezpečí. Kolik máš peněz?“

„Dvě stovky. Zbylo nám to... zkrátka jsme měli štěstí. Dvě stě dolarů.“

„Můžeš si koupit jízdenku do Minneapolisu?“

„Počkej, zjistím to.“

Letty slyšela vzdálený hovor. Pak jí Skye oznámila: „Jo, stojí sto dolarů.“

„Tak si ji kup. Ty peníze ti dám, to není problém,“ odvětila Letty. „Zavolej mi, až sem dorazíš.“

„Je to společnost Jefferson Lines, můžu si ten lístek koupit hned teď. Počkej, ještě se na něco zeptám.“ Telefon opět ztichl, jen zpovzdálí bylo slyšet, jak někdo hovoří. Skye se vrátila k telefonu a oznámila: „Autobus odsud odjíždí o půlnoci a v Minneapolisu bude zejtra v poledne.“

„Dobrá. Skvělý, vyzvednu tě na nádraží. Od toho Pilotu i té blondýnky se drž co nejdál.“

„To je jasný. Bože, ale co Henry?“

„To brzy zjistíme. Povím o tom tátovi a na něco už přijdeme.“

JEJÍ TÁTA BYL LUCAS DAVENPORT.

Lucas byl vysoký ramenatý muž s opálenou pletí a tmavými vlasy, které mu nad spánky šedivěly. Měl modré oči, nos, na němž bylo poznat,

že mu ho několikrát zlomili, a nápadnou jizvu, která se mu táhla přes čelo, obočí a jedno oko. Nešlo o následek bitky v zapadlé uličce, ale o prostou rybářskou nehodu. Další jizvu měl na krku v místech, kam ho kdysi starou pistolí trefila jedna dívka. Nedávno mu bylo padesát, a bylo tedy poznat, že už má něco za sebou, což se mu nelíbilo. Někdy, v poslední době až příliš často, si připadal starý – hnal se na něj neko-
nečný příval blbostí a keců, a záchrana světa stále v nedohlednu.

Jeho žena Weather, chirurgyně v místní nemocnici, mu k narození-
nám koupila eliptický trenážér: „Po ulicích už ses nachodil dost. Měl bys
taky ulevit kolenům.“

Čas od času si na něm zacvičil, ale daleko radši běhal po ulicích,
obzvláště po dešti. S oblibou při běhání vnímal vůně noci, vzduch stou-
pající z Mississippi, neony mihotající se v kalužích. Běh mu pomáhal,
když se musel zabývat lidmi, jako je Ben Merion.

Blížil se k domovu a zjišťoval, že mrzutost je tatam. Zabočil do ulice,
v níž stál jeho dům, a nabral rychlost. Téměř sprintoval, což byl na pade-
sátníka dobrý výkon.

Přes pot, který mu stékal do očí, spatřil, jak Letty stojí na verandě
s rukama v kapsách a vyhlíží ho.

Letty už nebyla panna: na tom se s Weather shodli, ačkoli Weather to
nazvala „sexuální aktivitou“. Lucas si byl na devadesát procent jistý, že
Letty na střední škole nebyla sexuálně aktivní, tedy kromě občasné mas-
turbace, třebaže byla mezi spolužáky velmi populární. Jakmile se však
dostala na Stanford, zjevně se rozhodla, že je nejvyšší čas odvázat se.

Lucas v hloubi duše doufal, že si Letty sex užívala a že spala s chlap-
cem, který na ni byl hodný. Když si vzpomněl na svá univerzitní studia,
uvědomil si, že k ženám nebyl vždy laskavý, a později toho litoval. Věděl
také, že co se týká dceřina sexuálního života, nic moc s ním nenadělá.
Zbývalo jen držet jazyk za zuby a modlit se. A věřit jejím dobrým
instinktům.

Zabočil na příjezdovou cestu a zvolal: „Co ty tady?“

„Čekám na tebe. Něco se stalo,“ odpověděla Letty.

Zastavil se před verandou, předklonil se, opřel se rukama o kolena
a lapal po dechu. Jakmile se zklidnil, narovnal se a řekl: „No tak spust.“

KDYŽ MU VŠECHNO VYPOVĚĎĚLA, poznamenal: „A co když je ta Skye psychicky nemocná? Nebo tě chce jenom využít?“

„To mě samozřejmě napadlo. Nemyslím, že by byla blázen, podle mě nemá preludy,“ odvětila Letty. „Ano, připouštím, že o jednom chlapovi mluví jako o ďáblovi, což nezní moc přesvědčivě, jenže když o něm vypráví... no to bys musel slyšet sám. Nemyslí to doslovně: není to chlap, co má rohy a ocas. Mluví o něm jako – ke komu bych ho přirovnala? Jo, k Charliemu Mansonovi. Má kolem sebe podobnou ‚rodinu‘. Říká si Pilot.“

„Pilot.“

„Jo, Pilot. Bez obalu tvrdí, že je vrah,“ odušila Letty. „S tím ale nepřišla dnes, to samé tvrdila už před pár týdnů v San Francisku, kdy jsme se poprvé potkali. Tehdy vůbec nešlo o peníze. A pokud jde o to, jestli mě chce využít nebo ne, tak to už na mě zkoušela v San Francisku, protože tím zpíváním si skoro nic nevydělali. Pak si ale uvědomila, že na mě nemusí nic zkoušet, protože ty hamburgery bych jim koupila tak jako tak. Není hloupá.“

Lucas se k ní posadil na verandu a řekl: „Dobře. Takže za prvé, uvědom si, že Skye je tak trochu blázen jako všichni lidé, co žijí na ulici. Nemyslím, že by byla schizofrenní nebo paranoidní, ale téměř stoprocentně je sociopatka, protože jinak by nepřežila. Kdyby takový člověk byl přičetný, zhroutil by se mu svět a on by skončil na psychiatrii, v nemocnici anebo na hřbitově: kvůli drogám či alkoholu.“

„Jenže ona tak úplně nežije na ulici,“ opáčila Letty. „Je batůžkářka. Tihle lidi jsou podobní těm, co žijí na ulici, ale liší se od nich. Spousta lidí z ulice jsou pobudové, žebráci. Tihle jsou ale jiní. Nezůstávají na jednom místě, cestují. Jsou obvykle dobře připravení – kupují si kvalitní vybavení do přírody, pravidelně se myjí a perou si oblečení. Často mají psy, o které se starají. Stanovují si cíle. Plánují. Vzájemně se znají, setkávají se.“

„Takže jako hobos,“ podotkl Lucas.

„Nevím přesně, co je hobo. Nejsou to ti vandráci z vlaků?“

„Jo, a ti tvoji batůžkáři mi přijdou podobní. Mají určité postavení.“

„Přesně tak,“ souhlasila Letty. „Pojedeš se mnou na autobusové nádraží? Měla by dorazit kolem poledne.“

„Jasně. Budu muset posunout jednu schůzku, ale nic důležitého,“ odpověděl Lucas.

„Tvrdila, že si Henryho srdce naložili do zavařovačky,“ ucedila Letty.

„Hm, stará povídačka o srdci v zavařovačce,“ zareagoval Lucas.

„A že ten Pilot donutil jednoho chlapa sníst Henryho penis... Opéct a sníst ho.“

„Další stará historka...“

„A co když se to vážně stalo?“

„Nestalo,“ zchladil ji Lucas.

Vstal a oprášil si běžecké šortky. „Existují příběhy, které kolují mezi pomatenými lidmi, obzvlášť bezdomovci. Výmysly, městské legendy. Pomluvy, nejčastěji o kanibalech. Na podobné povídačky narážím poměrně často a jsou mezi nimi opravdu extrémní záležitosti – lidi, co pojídají nemluvnata nebo házejí nemluvnata psům a podobně. A nic z toho se nikdy nepotvrdilo.“

„Ale...“

Lucas zvedl prst: „Mezi námi jsou kanibalové, ale co se o nich vypráví, není pravda. Kanibalové si to, co dělají, nechávají pro sebe. Když zaslechneš nějakou historku o kanibalech, *pokaždé* jde jenom o to, dostat někoho jiného do maléru. A obvykle v tom figuruje opékání a snědení penisu. Nebo ženských prsou. Jsou to sexuální fantazie, které mají za úkol dostat někoho jiného do maléru.“

„Dobře, chápu. Ale – zítra se mnou pojed', prosím.“

LUCAS SI PŘESUNUL SCHŮZKY a jednání a před polednem příštího dne s Letty vyrazili do Minneapolisu. Autobusy společnosti Jefferson Lines zajížděly na terminál Greyhoundu na Desáté ulici. Šlo o poměrně přívětivé místo, aspoň v porovnání s většinou ostatních autobusových nádraží.

Když Lucas u chodníku zaparkoval své SUV značky Mercedes, zadívali se s Letty na vrcholek IDS Tower, nejvyššího mrakodrapu ve městě, který vykukoval nad okolní zástavbu. Vysedli z auta a došli na nádraží, kde zjistili, že spoj má pětáctýřicet minut zpoždění. „Zatím ani nedorazil do Burnsvillu,“ oznámil jim mladý muž na přepážce Jefferson Lines.

„Na dálnici se stala hromadná nehoda, ale řidič se to snaží dohnat, takže se v Burnsvillu zdrží jenom na pár minut.“

Rozhodli se, že čas zabijí nákupy. Pěšky došli do nedalekého nákupního centra; Letty se šla podívat na nové knihy do Barnes & Noble, zatímco Lucase spíše zajímaly obleky u Harryho Whitea.

Prodavač ho jako vždy s radostí přivítal: „Letos si dáváte na čas, ale myslel jsem na vás a schoval vám vzadu jeden letní oblek. Italský, samozřejmě. Není uhlově černý, ale o trochu tmavší než střední šed' s velmi jemnými žlutými nebo spíš béžovými proužky.“

Lucas si odjakživa dával záležet na svém zevnějšku. Půl hodiny si prohlížel obleky, několik z nich si nechal odložit, aby si je mohl následující sobotu vyzkoušet, pak se pět minut probíral vázankami, dalších pět botami, potom si ještě oblékl černý kožený kabát – stál 2450 dolarů a byl hebký jako samet. Nakonec si nic nekoupil. Přešel naproti do knihkupectví, kde si Letty listovala publikací o kompaktních střelných zbraních pro skryté nošení.

„Nemysli si, že ti dovolím, abys nosila pistoli,“ varoval ji Lucas.

„To vím, ale chci zůstat v obraze,“ opáčila Letty. „Pokud nebude pršet, o víkendu bychom mohli zajet na střelnici.“

„To není špatný nápad, už dlouho jsme si nebyli zastřílet.“

SKYE Z AUTOBUSU VYSTOUPILA jako poslední. Měla na sobě stejné oblečení jako v San Francisku, ale podle vůně bylo poznat, že je vyprané. Zběžně se objala s Letty, která ji představila Lucasovi. Zatímco čekali, než vyloží zavazadla, Lucas řekl: „Našli jsme vám hotel v St. Paulu. Jen co si tam odložíte věci, zajdeme se naobědvat a zjistíme, o co vlastně jde.“

„Skvělý, ale já si vážně nemůžu dovolit –“

„Zaplatíme za vás,“ přerušil ji Lucas. „Aspoň dvě nebo tři noci.“

„Moc děkuju,“ špitla Skye. Naučila se, že laskavost se neodmítá; příště se jí už nemusí dočkat.

O půl hodinu později ji ubytovali v Holiday Innu na okraji St. Paulu a odtud se přesunuli do pekařství Bruegger's Bagels na Grand Avenue. Objednali si tři košíky s bagely, dvě dietní koly pro Lucase a Letty a nor-

mální kolu pro Skye – chtěla doplnit kalorie –, a jakmile se usadili ke stolu v rohu provozovny, Lucas se zeptal: „Máte strach o svého přítele?“

„Žena, se kterou Pilot spí – patří k jeho učedníkům –, mi tvrdila, že Henrymu vyřízli srdce z těla, mají je v zavařovačce a po večerech je uctívají.“

Lucas na ni chvíli hleděl a pak se zeptal: „A vy tomu věříte?“

Zvedla ruce, jako kdyby se bránila. „Vím, co si myslíte: Že jsou to kraviny, co koloujou mezi lidma, jako jsem já. Ale já přísahám, pane Davenport, že tak to není. Pilota znám už dlouho, poprvé jsem ho potkala v Los Angeles a vypráví se o něm všelicos. Že zabíjí lidi a často se k němu přidávají i jeho učedníci. Nejde o nějaký černý mše nebo podobný bizarnosti. Dělají to, protože se jim to líbí a cítí se díky tomu důležitý. Říkám mu ďábel, protože přesně tohle chce, aby si o něm lidi mysleli. Libuje si v tom. Je na lidi rád zlej a miluje, když se o něm takhle mluví.“

Lucas se opřel, usmál a pronesl: „Vypadá to, že je opravdu odpudivý. Víte, jak se doopravdy jmenuje?“

„Ne. Všichni mu říkají Pilot. Pořád nosí batikovaný tričko bez rukávů, skoro ho nesundává. Je žlutý a je na něm velký rudý *P*. Vypadá jako namalovaný krví a Pilot všem tvrdí, že je to *skutečná* krev.“

„Myslíš, že je to pravda?“ optala se Letty.

„Vypadá jako normální batikovaný tričko, už hodně vybledlý.“ Znovu se podívala na Lucase: „Pane Davenport, Pilot je *vážně* pěkný hajzl. Je to lhář, lenoch, šílenec, prodává drogy, ale to neznamená, že nedělá to, co se o něm tvrdí. Vím naprosto jistě, že mají spoustu potravinových lístků, který prodávají v pochybných obchodech v LA. V těchhle podvodech jedou už pár let. Pořád dokola mele o tom, že se blíží Pád lidstva a že přežít můžou jenom psanci... A když se k nim přidáte, musíte být připravený chladnokrevně zabíjet. Mají spoustu zbraní.“

„Počkejte, Pád lidstva? Co to je?“

„To nastane, až všechno vybuchne. Ti, co přežijou, budou nosit maskáče a jezdit v džípech.“

LUCAS A LETTY ji patnáct minut zasypávali otázkami. Výsledkem bylo, že jim Skye v hrubých obrysech popsala Pilota a jeho čtyři učedníky –

Kristen, Lindu, Bella a Raleigha. „Raleigh hraje na kytaru a Pilot mu říká Sledge, což má být kombinace Slashe a Edge. Kristen si zase ocelovým pilníkem zbrousila zuby do špičky a je od hlavy k patě potetovaná,“ popisovala Skye, ale tvrdých faktů jim dala jen hrstku.

Věděla, že Pilotova skupina cestovala v karavaně složené z ojetých automobilů, včetně alespoň jednoho obytného, a podle všeho je v Jižní Dakotě zastavila silniční hlídka, protože Henry tvrdil, že o tom pořád dokola hovořili. To bylo nedlouho poté, co Pilota zaregistrovali na motorkářském srazu. „Měli v autech různé drogy a málem je chytila silniční hlídka, ale nakonec z toho vyvázli, protože ten policajt spěchal domů k večeři.“ „To zní velmi pravděpodobně,“ poznamenala Letty a pohlédla na Lucase.

Nakonec Lucas prohlásil: „Tak jo, vzbudila jste moji pozornost. Zkusím se na toho chlapa podívat. Musím ale znát Henryho celé jméno a bylo by také dobré mít značky Pilotových aut.“

„Jmenuje se Henry Mark Fuller a pochází z Johnson City v Texasu. Chodil na Střední školu Lyndona B. Johnsona, ale myslím, že ji nedokončil. Poznávací značky těch aut si nepamatuju.“

Lucas si Henryho jméno poznamenal a nadnesl: „Když někde narazíte na Pilotovy lidi, запиšte si poznávací značky jejich vozidel, pokud to tedy půjde. Tak bychom mohli dohledat víc informací. Jestli se potkáte s někým, komu věříte, požádejte ho, aby měl oči otevřené.“

„To udělám.“

„Pokud se Pilot někdy dostal do vážných potíží, kde bych podle vás o tom našel policejní zprávu?“ zeptal se Lucas.

Skye se zamyslela a pak řekla: „Slyšela jsem, že pochází odněkud z Louisiany, ale všem tvrdí, že se v Los Angeles dlouhou dobu věnoval herectví. Myslím, že to bylo Los Angeles. O té Louisianě nevím nic dalšího.“

Letty se otázala: „Setkáš se tady s dalšími batůžkáři?“

„Myslím, že jo. V St. Paulu nejsou policajti tak přísní jako v Minneapolisu, takže se sem sjíždějí lidi. Nejčastěji bývají v parku Swede Hol-
low, sama jsem tam párkrát byla.“

„Z hotelu to nebudete mít daleko,“ informoval ji Lucas a dodal:

„Zkuste se poptat, ale zkuste být nenápadná. Neptejte se na Pilota, ale na Henryho. Hlavně poslouchajte.“

„To zvládnou,“ přitakala Skye. „Na Henryho se ptám úplně všude.“

LETTY NECHTĚLA, aby rozhovor skončil takto, a proto nasedli do auta a dojeli k nim domů, kde si Lucas vystoupil a auto půjčil Letty. Hodlala vzít Skye do prádelny.

„Až budeme hotové, odvezu ji do hotelu,“ oznámila Letty Lucasovi. „Potkáme se doma.“

LUCAS NASEDL do svého porsche. Cestou do centra zavolał několika přátelům z Los Angeles a promluvil si také se svým agentem Virgilem Flowersem, který měl konexe v Jižní Dakotě. V práci pak zadal přezdívkou „Pilot“ do prohledávací databázi.

Udivilo ho, že nic nenašel. Lucas měl neodbytný dojem, že jako falešné jméno či přezdívka byla už snad použita všechna podstatná jména ve slovníku.

Ozval se Flowers a nadiktoval Lucasovi jméno člena jihodakotské silniční hlídky, který měl na starosti oblast okolo města Pierre. Jakmile mu Lucas zavolał, dozvěděl se, že na základě popisu karavany už policista do systému zadal požadavek. Lucase zajímaly zejména poznávací značky. „Nepotrvá to moc dlouho,“ uklidňoval ho policista. „Ledaže ten, kdo je viděl, je mimo službu nebo není na příjmu. Tak či onak vám zavolám.“

Lucas ho taky požádal o vydání příkazu k zadržení Henryho Marka Fullera z Johnson City v Texasu.

Pozdě odpoledne Lucasovi zavolał poručík z losangeleského oddělení speciálních operací a poradil mu, aby se spojil s Lewisem Hallem ze zpravodajské služby. Když Hall přijal hovor, zeptal se: „Vy jste ten policista z Minnesoty?“

„Ano. Hledáme muže, který si říká Pilot. Marně po něm pátrám. Podle všeho cestuje se skupinou přívrženců v několika starých autech a karavanu. Je s ním taky několik žen, které se zřejmě živí prostitucí.“

„Jo, toho znám. Několikrát jsem ho i viděl,“ řekl Hall. „Nikdy jsem s ním nemluvil. Občas za mnou někdo přijde a poví mi, že tenhle člověk někde pořádá satanistický rituál. Pokud jde o satanistické rituály, tak to není úplně můj obor, protože se kolem toho vždycky motají lidi, co znají guvernéra.“

„Rozumím,“ pousmál se Lucas. „Nějaké náznaky násilí? Objevilo se něco v hlášeních?“

„Nic konkrétního, jenom zvěsti,“ odpověděl Hall. „Vím, že se nějaký čas zdržovali ve Venice. Znáám tam pár lidí, tak se zkusím zeptat.“

„Kdybyste si našel čas, bylo by to skvělé,“ ocenil jeho nabídku Lucas. „Prý tvrdí, že byl herec.“

„Co vlastně provedl?“

„Je mi hloupé vám to říkat, protože to zní jako další snůška keců... Máme tady jednu dívku, která tvrdí, že ten Pilot vyřizl jejímu příteli srdce z těla a teď ho má naložené v zavařovačce.“

Hall se zasmál. „Vy musíte mít spoustu volného času.“

„Víte co? Kdybych byl vámi, řekl bych to samé. Jenže ta dívka, tulačka, mluví velmi přesvědčivě.“

„Ajaj. Dobrá, obvolám lidi ve Venice a dám vám vědět. Bůh ví, že tady máme pěknou sbírku gaunerů.“

„Díky, vím, že máte hodně práce. Jakmile se cokoliv dozvím, zavolám vám,“ řekl Lucas.

„Počkat – vy nic dalšího nemáte? Žádné další informace, které by mě mohly navést správným směrem?“

„Ne. Prohledával jsem databáze a nenašel jsem ani jednu osobu, která by měla jako alias uvedené jméno Pilot. Možná bych se měl začít ptát po letištích.“

Na druhé straně se rozhostilo ticho. Po chvíli Hall pronesl: „Hm, ten chlap, o kterém hovořím, si neříká Pilot jako člověk, co létá s letadlem, ale Pilát jako Pilát Pontský. Však víte, ten, co měl něco společného s Ježíšem.“

„Prosím?“

„No jo. P-i-l-á-t, a ne Pilot.“

„Do háje. Tak zpátky k databázím,“ svěsil hlavu Lucas.

Hall se znovu zasmál. „Přeju hodně štěstí.“

LUCAS SE VRÁTIL k prohledávání databází a Pilát se mu zobrazil ihned, dokonce dvakrát: v Arkansasu a v Arizoně.

Záznam z Arkansasu hovořil o muži, jehož skutečné jméno bylo Rezin Carter. Jeho rejstřík sahál až do roku 1962, kdy Carterovi bylo dvanáct. Na Piláta byl příliš starý, jelikož podle Skye mohlo být Pilátovi něco přes třicet.

Druhý záznam byl šest let starý a pocházel z dopravní kontroly na dálnici I-10 nedaleko arizonského města Quartzsite. Řidič u sebe neměl žádný průkaz. Tvrdil, že auto koupil za pět set dolarů ve Phoenixu, a chtěl se dostat do Los Angeles, kde měl příslibenou roli ve filmu. Uvedl, že se jmenuje Porter Pilate. Policista, který ho zastavil, mu dal pokutu a auto nechal odvézt na místní odtahové parkoviště, kde už bylo několik desítek dalších vozů.

V jednu v noci pak nočního hlídače na parkovišti přepadl muž s kovbojským šátkem přes obličej a ohrožoval ho pistolí. Muž hlídače svázal a nechal ho ležet na podlaze přístřešku. Klíče k zabavenému vozu nikde nenašel, jelikož byly zamčené v sejfě, do kterého neměl hlídač přístup. Muž přesto za pár minut odjel autem.

Noční hlídač neviděl, kterým autem muž odjel, příští ráno však bylo při inventarizaci zjištěno, že schází Pontiac Sunfire z roku 1988, který řídil Porter Pilate. To byl jediný důvod, proč se v databázi objevila rutinní dopravní kontrola – zatykač za ozbrojenou loupež. Automobil se objevil o týden později opuštěný ve Venice v Kalifornii.

Policisté z Arizony i Kalifornie napsali do zápisu stejnou poznávací značku, která je dovedla k Ralphu Bensonovi, což byl profesionální hráč bowlingu ze Scottsdale v Arizoně. Ten tvrdil, že auto nechal stát na odstavném parkovišti u letiště Sky Harbor.

Dva klíče k vozu měl ukryté v magnetickém pouzdru pod předním nárazníkem. Když ho kontaktovala policie, odmítl se vydat do Los Angeles. Uvedl, že cestovat takovou dálku kvůli starému autu mu za to nestojí. Vůz nakonec putoval na autovrakoviště a to bylo celé.

Pilát je tedy celým jménem Porter Pilate.

Lucas zadal do vyhledávače Pilátovo jméno, ale zobrazil se mu pouze záznam z Arizony.

Zatelefonoval na dopravní policii státu Arizona a zjistil, že policista, který uložil Pilátovi pokutu, je už v důchodu. Dali mu však jeho soukromé číslo. Policista se právě chladil v zahradním bazénu a telefon mu donesla jeho žena.

„Jistě, na toho chlapa si pamatuju hlavně kvůli té loupeži,“ řekl policista. „Byl to prototyp gaunera, ten by gaunerům mohl klidně dělat reklamu. Na sobě tričko, jaký nosí chlapi, co mlátí svoje ženy, taky smrděl potem a vlasy měl spletený do takových divných copánků.“

„Běloch?“

„Jo. Tmavší plet, trochu zarudlá. Bez přízvuku, určitě se narodil v Americe. Na paži měl vězeňský tetování, plačícího Ježíše s trnovou korunou a krví, co mu stéká po tváři. Z toho byste mohl snadno usuzovat, že to je nějaký mexický gangster, jenže to byste byl vedle.“

„Vážně u sebe neměl žádný průkaz?“

„Ne, vůbec nic, ani kousek papíru. Dal jsem mu pokutu a on ji podepsal. Po té loupeži jsme prozkoumali pokutový blok, jestli na něm nezařadil otisky, ale ne, byly na něm jenom moje. Auto jsme samozřejmě neměli. Když ten vůz nakonec našli v Kalifornii, požádali jsme je, aby ho zpracovali, ale nebyla to priorita. Pak se zjistilo, že celý auto někdo důkladně vyčistil.“

A to bylo všechno. Lucas policistovi poděkoval s tím, že v bazénu mu teď musí být příjemně. Policista odvětil, že venkovní teploměr ukazuje 42 stupňů: „Tady jde o přežití!“

Lucas zatelefonoval jihodakotskému dopravnímu policistovi a nadiktoval mu nové jméno a podrobnosti, které zjistil. Pak ještě zavolał do Los Angeles, kde mu policista sdělil, že arizonský Pilát bude téměř jistě Pilát, kterého viděl.

Lucas vypnul počítač, zamkl kancelář a odjel domů.

LETTY BYLA NĚKDE VENKU. Hospodyně odjela se Samem na nákup a malá Gabriella už spala. Weather si Lucasovi postěžovala, že má

z horka ulepená celá záda, a tak ji Lucas odvedl do koupelny a umyl ji tak důkladně, že nic podobného po něm nějakou dobu nebude požadovat. Když se Lucas vrátil do obývacího pokoje, zavolal mu Shrake.

„Mluvil jsem s tím Wilfredem. Povídal, že pár kluků, který vyhodili z vejšky, staví v nějaké stodole superpočítač. Nevěděl ale k čemu. Jenže: platí padesát babek za počítač v jakýmkoliv stavu, pokud má jeden určité typ procesoru. Já se v počítačích nevyznám, ale slyšel jsi někdy názvy jako Sandy Bridge nebo Ivy Bridge?“

„Něco mi to říká,“ odpověděl Lucas. „Myslím, že to je druh čipu od Intelu.“

„Asi jo. No, každopádně platí padesát dolarů v hotovosti. Jestli jsem to správně pochopil, tyhle čipy normálně stojí několik set dolarů. To, že platí v hotovosti, znamená, že každé, kdo má ruce a nohy, teď na univerzitě krade počítače. Minulej týden měli sraz na parkovišti v Denmark Township a vypadá to, že tam lidi přivezli tisíc počítačů. Ne všechny měly správněj čip, ale většina jo. Ti kluci vyplatili hromadu prachů a odjeli v neoznačeným bílým Fordu F-150.“

„Když říkáš tisíc, myslíš tím ‚hodně‘, anebo vážně tisícovku?“

„Na to jsem se taky ptal. Wilfred má za to, že to mohlo být i víc než tisíc. Ti kluci měli notebook se seznamem všech typů počítačů, co se kdy vyrobily, pak jsi přišel na řadu, oni se mrkli do seznamu, řekli jo nebo ne, a pokud jo, z ruličky bankovek vzali padesátku a počítač hodili dozadu na korbu auta. A tím ‚hodili‘ myslel přesně tohle. Prostě vzali počítač a ten přistál na korbě. Jestli se rozbil monitor, jim bylo úplně jedno.“

„Má se tohle opakovat?“

„Bylo mi řečeno, že jo... Ale zřejmě to nebude nikde v okolí. Povídá se, že tihle kluci jsou z Iowy a počítače vykupují po celým Středozápadě. Wilfred na to prý dohlídne. Ti kluci údajně potřebují šestnáct tisíc tři sta osmdesát čtyři procesorů. Tohle číslo mám od Wilfreda a ten tvrdí, že je přesný.“

„Do háje.“

„Jo, a ti kupci prý měli zbraně.“

„Do háje.“

LETTY SE VRÁTILA PŘED VEČEŘÍ. Lucas jí sdělil, co zjistil o Pilátovi, a Letty mu položila otázku: „Máš na to teď jiný názor?“

„Skye mě zaujala,“ odpověděl Lucas. „Každý rok jsou zavražděny stovky lidí, jejichž těla se nikdy nenajdou. Můžu ti dokonce říct, kde bys spoustu z nich našla: vezmi si pátrací tým, zajed' do pouště jižně od Las Vegas a prohledávej oblast kolem dálnice do San Bernardina, stačí kilometr dva na každou stranu. Ani se nebudeš muset snažit a najdeš sto mrtvol. Nejpravděpodobnější oběti budou dívky jako Skye, protože nikdo nikdy přesně neví, kde se nacházejí nebo kam mohly odjet. Pokud se tam venku potuluje šílený predátor, co to myslí vážně, batůžkáři jako Skye jsou přirozené cíle. Jestli je tenhle Pilát opravdu takový, jak říká, mohl by být nebezpečný.“

Letty přikývla. „Vzbudila jsem tvůj zájem. Víc jsem nechtěla.“

„Letty, prosím tě, se Skye se moc neukazuj,“ vložila se do hovoru Weather. „Nech ji, ať si dělá svoje. S ní bys byla jako pěst na oko a rozneslo by se, že nemáš hluboko do kapsy. Mohla by ses dostat do vážných problémů – i bez Piláta.“

„Byla bych v pohodě, kdybych mohla nosit zbraň...“ Lucas otevřel pusku a chystal se zakřičet, Letty se však usmála: „Jenom si z tebe dělám legraci, táto.“

PO VEČEŘI LETTY ZAVOLALA DO HOTELU, nechala se přepojit ke Skye, ta však hovor nepřijímala. Telefon zvedla až v osm a oznámila, že mluvila s několika batůžkáři v St. Paulu, ale bez úspěchu. Letty se jí zeptala na vytetovaného Ježíše, kterého by měl mít Pilát na ruce. Skye odpověděla, že Pilát má tetování, ale nepamatuje si jaké přesně. Popis muže z Quartzsite však odpovídal muži, kterého znala.

Lucas oznámil Skye, že muž si říká Pilát, a ne Pilot. Skye nesouhlasila. „Myslím, že tak to není, pane Davenportě. Neříkal, že se jmenuje Pilát, ale Pilot, a znělo to jako titul, ne jméno.“

„Tak dobře, budu hledat Piláta i Pilotu. A vy se taky vyptávejte,“ ponoukal ji Lucas. „Najdeme buď jeho, nebo Henryho.“

„Doufám, že jo,“ odtušila, ale Lucas v jejím hlase slyšel pochybnosti.

3

PŘESTOŽE MEZI LUCASEM A LETTY neexistovalo žádné pokrevní pouto, byli si velmi podobní – tmavé vlasy, modré oči, atletická postava – a také se podobně chovali, zejména pokud šlo o spánek. Rádi ponocovali a ráno se jim nechtělo vstávat. V půl jedenácté, zrovna když si Lucas, oblečený jen v tričku a domácích kalhotách, vybíral oblek a zvažoval, jakou si vzít košili, zaklepala na dveře jeho ložnice Letty.

„Pojď dál,“ zakřičel ze šatníku.

Letty vešla s telefonem v ruce. „Neslyšela jsem zvonění. Skye mi nechala vzkaz v hlasové schránce. Říkala, že brzy ráno zašla do Swede Hollow, kde se setkala s člověkem, který jí sdělil, že Henry je v Duluthu s partou dalších batůžkářů. Teď chce chytit autobus na sever. Zavolala jsem do hotelu, ale tam mi řekli, že se odhlásila. Zavolala jsem tedy na autobusové nádraží a dozvěděla se, že autobus do Duluthu odjel před půlhodinou. A Skye nemá mobil.“

„Do Duluthu *nejezdí*,“ přikázal jí Lucas.

„Ani jsem nechtěla. A nečekám, že bys tam jel ty, ale je to... Já nevím. Zklamání. Včera jsem měla za to, že jsme se někam pohnuli, a teď je Skye pryč.“

„Je to tulačka,“ řekl Lucas. „Podle mě se ti brzo ozve.“ Sundal košili z věšáku, přidržel ji u saka obleku, který si pro dnešek vybral, a zamručel: „To by šlo,“ načež si košili oblékl a začal ji zapínat.

„Možná ti to nedochází, ale já se o ni trochu bojím,“ špitla Letty.

„To já taky – ale nevyšiluju,“ opáčil Lucas. „Včera jsem rozhodil sítě, tak doufám, že brzo se o Pilátovi dozvíme víc. Až Skye najde Henryho, zavolá a uvidíme, co nám poví.“

„Když říkáš. No, na dnešek už mám něco v plánu. Ve městě na mě čekají Carey a Jeff, chceme se tak trochu flákat.“

„Zkus na to nemyslet,“ poradil jí Lucas. Vyndal ze zásuvky kravatu: „Co ty na to?“

„Ohledně kravat bych ti nikdy neradila, v tom jsem s mámou zajedno,“ odtušila Letty. „Tohle je tvoje parketa.“

„To je pravda,“ přítakal Lucas. Znovu se podíval do zásuvky s kravatami a nakonec zvolil tu, kterou si vyhlédl už dřív. „Dám vědět, kdyby se vyskytly nějaké novinky o Henrym. Nebo o Pilátovi.“

LETTY ODEŠLA a Lucas si před zrcadlem vázal kravatu. Začal přemýšlet nad tím, že své dceři málem pověděl: „Nezapomeň si telefon.“ Na telefon by samozřejmě nezapomněla. Nikdy se od něj nevzdalovala na víc než pět metrů. Zřejmě si ho nakonec nechá přilepit do dlaně.

Uvažoval, že to vlastně nemusí být až tak špatné. Svět, tedy alespoň ten západní, nebyl daleko od toho, aby mu vládly ženy. Pak ale nějaké sexistické prase v Silicon Valley vynalezlo mobilní telefon, díky čemuž se ženy – celé čtyři miliardy žen – dostaly na vedlejší kolej a celé šťastné mohly začít čtyřicet hodin denně hovořit jedna s druhou. Tím pádem jim na nic jiného nezbyvá čas a muži mohou pomýšlet na Velký návrat.

Zapískal si několik taktů skladby Don't Touch My Hat od Lylea Lovetta a ještě jednou se na sebe podíval do zrcadla. Vypadal úžasně. Ne že by si toho ale ženy všimaly: mají neustále mobil u ucha a hovoří jedna s druhou.

NĚKOLIK MINUT po jedenácté přišel Lucas do kanceláře a zkontroloval si telefonní záznamník. Měl na něm vzkaz od policisty z Jižní Dakoty: všechny hlídky celou pracovní dobu pátraly po Pilátově karavaně, avšak neúspěšně. „Pokud něco zaslechnu, zavolám.“

Přišel mu také lakonický e-mail od Lewise Halla z Los Angeles: „Zavolejte mi.“

Zpráva mu došla v deset hodin, tedy v osm losangeleského času, což znamenalo, že Hall byl dnes brzy na nohou. Lucas mu hned zatelefonoval.

„Poslyšte, včera večer jsem zajel do homosexuální komunity ve Venice. Ten váš Pilát může být problém,“ řekl Hall. „Možná vám i zůstanu dlužnej. Povídal mi jeden, co tam už dvacet let provozuje masážní salon, že kolují zvěsti, že tenhle Pilát má prsty ve vraždě Kitty Placeové. Nevím, jestli se to k vám doneslo...“

„Něco jsem zaslechl. Podrobnosti ale neznám,“ odvětil Lucas.

„Kitty dělala do zábavy... Nepředstavujte si pod tím ale nic špatného, nebyla to šlapka. Dostávala malé role ve filmech, občas měla i pár vět, byla registrovaná v SAG a dělala taky stand-upy. Pronajímala si byt na Main Street v Santa Monice.“

„SAG? Co to je?“

„To je herecká asociace. To už tady něco znamená, když jste v ní registrovaný. Oficiálně vás považují za lidskou bytost. Měla našlápnuto k úspěchu. A pak ji asi před rokem našli mrtvou. Vznášela se na hladině v docích u Marina Del Rey. Byla úplně na cucky: mučili ji nožem, znásilňovali. Fakt hrůza, a to i na losangeleské poměry.“

„Co DNA?“

„Nic jsme nenašli. Ve vodě byla příliš dlouho, takže na těle žádná použitelná DNA nebyla. A nikdy jsme nedostali ani žádný tip, kdo by jí mohl chtít ublížit. Neměla přítele. Její bývalý působil jako slušný člověk a navíc měl solidní alibi – byl v Las Vegas a hrál tam v orchestru na trubku. Včera večer jsem hovořil s Rubenem a ten se zmínil, že před nějakou dobou, vlastně chvíli poté, co se našla její mrtvola, kdesi zaslechl, že se Kitty zřejmě dala dohromady s tím vaším Pilátem. Ráno jsem zavola klukům z vražd, ale ti o Pilátovi nikdy neslyšeli.“

„Víš Ruben, kde se Pilát zdržoval? Anebo s kým se stýkal?“ zeptal se Lucas. „Kdybych získal poznávací značky aut, zřejmě bychom ho dokázali vystopovat. Minulý týden údajně navštívil motorkářský sraz ve Sturgisu v Jižní Dakotě a teď asi míří na východ. Bohužel nemáme k dispozici žádnou spolehlivou identifikaci, žádné fotky ani nic jiného, co bychom mohli použít. Tvrdí, že hrál ve filmech. Myslíte, že je taky registrovaný v SAG?“

„Můžu to ověřit. Z toho, co Ruben povídal, jsem získal dojem... ale nevím, kolik toho Ruben doopravdy ví, rád přehání... ale můj dojem je, že Pilát žije na ulici. Hodně cestuje, žije chvíli tady, chvíli tam, někdy ve svém karavanu. A taky prodává trávu. Ruben se domnívá, že má přítelkyni, co si říká K. – jako to písmeno K –, a ta s ním zřejmě pořád ještě je. Na tu se dnes zkusím zaměřit.“

„Budu vám vděčný za jakékoli informace,“ prohodil Lucas.

„Ale ty už nebudeš určený jenom vám. Kitty Placeová byla vážně hezká blondýnka a hodná holka, která vypadala hodně zranitelně. Když ji zavraždili, média nám dlouhou dobu šlapala na krk. Na vraždách mě požádali, abych se do toho opřel – dají nevímco za jakýkoliv průlom. A takovýhle průlom by se hodil taky mně osobně, to je jasné.“

„Chápu. Jak něco budete mít, zavolejte mi. A když něco zjistím já, dám vám hned vědět.“

„Tak na slyšenou,“ rozloučil se Hall.

DO DVEŘÍ se s holí v ruce dobelhal Del Capslock. Jakmile ho Lucas spatřil, poznamenal: „Ještě že máš tu hůl, aspoň mi tu nespadneš.“

„Už ji skoro... Sakra, chtěl jsem říct ‚nevnímám‘.“ Posadil se a pokračoval: „Promluvil jsem si s tou holkou, co si říká Honey Potts. Má zájem. Hovořil jsem i s Daisy Jonesovou. Ta má taky zájem. Honey jsem pověděl, že bychom mohli sepsat prohlášení, v němž by stálo, že jestli změní výpověď a vzpomene si, že se něco stalo jinak, nebudeme ji stíhat, pokud se nedopustí krivé přísahy.“

„Znovu,“ dodal Lucas.

„Jo, znovu. Jenkins si zahrál na cynika. Pověděl jí, že jestli si vážně myslí, že se s ní Merion rozdělí, je úplný blázen. Nějaký podíl by dostala, jen pokud by Meriona zprostili viny, no a kdyby ho zprostili viny, už by ho znovu nemohli soudit. A pak by neměl důvod jí něco platit. Jenkins se jí zeptal, jestli se vážně chce tahat s chlapem, co umlátil svou ženu, a dodal, že takové chování se často mění ve zvyk.“

„Skočila na to?“

„To nedokážu posoudit, ale dneska si s ní promluví Daisy. Chce zjis-